

Gerechtshof Amsterdam

Roldatum: 19 november 2013

zaaknummer: 200.136.408/01

MEMORIE VAN ANTWOORD

in principaal appèl

tevens

MEMORIE VAN GRIEVEN

in incidenteel appèl

Inzake

Mevrouw Gepke DE LEEF

woonplaats kiezende te Arnhem

principaal geïntimeerde

tevens

incidenteel appellante

advocaat: mr. M.J.R. Roethof

tegen:

De publieke rechtspersoon DE POLITIE (Regionale eenheid Noord-Holland)

gevestigd te Den Haag, woonplaats kiezende te Arnhem

principaal appellant sub 1

tevens

incidenteel geïntimeerde sub 1

De heer Marinus Christiaan Johannes MARCHAND,

woonplaats kiezende te Arnhem

principaal appellant sub 2

tevens

incidenteel geïntimeerde sub 2

advocaat: mr. A.J.C.M. van Acht

Edelgrootachtbaar College,

Principaal geïntimeerde (verder te noemen: De Leef) heeft kennis genomen van de appèldagvaarding, tevens houdende memorie van grieven met peremptoir aanzegging van principaal appelland sub 1 (verder afzonderlijk te noemen: de Politie) en principaal appelland sub 2 (verder afzonderlijk te noemen: Marchand) en kan zich met de inhoud daarvan niet verenigen.

De Leef ontkent al hetgeen principaal appellanden in de appèldagvaarding, tevens houdende memorie van grieven met peremptoir aanzegging, hebben gesteld indien en voor zover hierna niet uitdrukkelijk het tegendeel blijkt.

Gedingstukken

De Leef refereert aan de gedingstukken der eerste instantie, in geding gebracht door principaal appellanden bij de appèldagvaarding, tevens houdende memorie van grieven met peremptoir aanzegging (verder te noemen: de appèldagvaarding).

Feiten

De Leef stelt op 10 maart 2013 in haar woning te zijn overvallen door verbalisanten van de politie, Regio Kennemerland, alwaar zij door hen werd geschopt, geslagen en bespoten met pepperspray.

De Leef stelt vervolgens geboeid te zijn afgevoerd naar het politiebureau en vervolgens geboeid op haar rug, in een cel van het cellencomplex Hoofddorp te zijn gegooid met de mededeling *'zo slaap je lekkerder'* of iets van gelijke strekking.

Ook stelt De Leef te zijn geschopt en geslagen in haar cel en over de grond te zijn gesleurd, terwijl zij nog geboeid was en via het celluik herhaaldelijk te zijn uitgescholden voor *'kankerwif'* en woorden van gelijke strekking.

De Leef stelt zodoende letsel te hebben opgelopen en met haar laatste krachten zich van haar handboeien te hebben weten te ontdoen. Van frustratie heeft zij met haar handboeien de celruit stukgeslagen met haar handboeien.

Hierop kwam er volgens De Leef echter een peloton van verbalisanten haar cel

binnengestormd, waaronder in ieder geval ook Marchand. Marchand merkte volgens De Leef op dat de handboeien stukgeslagen op de grond lagen in diverse delen, doch dat er een deel ontbrak. De Leef stelt daarop door meerdere verbalisanten te zijn vastgehouden en op mensonterende wijze bruut vaginaal te zijn onderzocht teneinde het missende deel van de handboeien veilig te kunnen stellen. Uiteindelijk werd er niets gevonden in het lichaam van De Leef, doch werd het ontbrekende deel uit het toilet gevestigd.

De Leef is derhalve in haar visie op mensonterende wijze in haar persoonlijke integriteit aangetast en gefolterd, waardoor zij zowel psychische- als letselschade heeft opgelopen. De Leef stelt gedurende vijf dagen in detentie te zijn geweest en wanneer zij naar een advocaat vroeg, kreeg zij als reactie: *‘wil je er slagroom op?’* of iets van gelijke strekking. Ook stelt De Leef dat haar voedsel is onthouden en dat de watertoevoer van het kraantje in de cel was afgesloten. Het toilet werd wel met regelmaat doorgetrokken met de schreeuw: *‘hier heb je weer vers drinkwater’* of iets van gelijke strekking, volgens De Leef.

De stellingen van principaal appellanten in eerste aanleg in de inleidende dagvaarding kenmerken zich overigens door innerlijke tegenstrijdigheid over wat er nu precies op de cel is gebeurd. Was er nu sprake van een confrontatie van één op één, of waren de collega verbalisanten ook op de cel van De Leef geweest? In punt 15 van de inleidende dagvaarding in eerste aanleg wordt immers betoogd dat er een één op één confrontatie heeft plaatsgevonden. In punt 50 van de inleidende dagvaarding in eerste aanleg wordt echter betoogd dat er een hele groep agenten binnen is geweest in de cel van De Leef. In ieder geval is een interventie van enkele seconden, zoals principaal appellanten stellen, vrijwel onmogelijk en moet daarbij al vraagtekens worden geplaatst. De stelling dat De Leef waanideeën zou hebben, snijdt dan ook geen hout.

Het feit dat De Leef zelfs haar handboeien heeft weten te breken, duidt er dan ook op dat zij een ernstig trauma heeft opgelopen in de cel. Het moge immers een feit van algemene bekendheid zijn dat handboeien zodanig zijn gemaakt dat deze niet zomaar te verbreken zijn en dat er een oerkracht voor is vereist om handboeien te kunnen breken.

Het belang van De Leef is dat zij kan worden toegelaten om aangifte te kunnen doen. Zij is nooit gehoord. De beschuldiging in de kern is dat zij stelt te zijn verkracht, maar door niemand wordt gehoord. Alle instanties geven niet thuis. Dan is het gerechtvaardigd dat zulks aan het licht komt. Het is immers een misstand om een aangifte niet op te nemen, nu de politie daartoe verplicht is doch dit heeft geweigerd. De enige wijze om het probleem op te lossen is derhalve om De Leef toe te laten aangifte te doen.

De Leef heeft haar klacht bij de Nationale Ombudsman neergelegd en getracht aangifte te doen van bovengenoemde misstanden, doch zonder succes. De aangiftes werden niet

opgenomen door politie Hoofddorp en Nieuw Vennep. Zo heeft De Leef dan ook correspondentie van haar vorige advocate, mr. M.A.A. van der Loo, in het geding gebracht waaruit zulks blijkt.

Uit een schrijven d.d. 23 september 2008 van de voormalig advocate van De Leef aan de politie Kennemerland, blijkt dat De Leef tezamen met haar voormalig advocate op 12 september 2008 langs is geweest om aangifte te doen, doch dat het niet tot een aangifte kwam en dat de voormalig advocate van De Leef bij dit schrijven dan ook schriftelijk aangifte heeft gedaan. *(in het geding gebracht als productie 1 in eerste aanleg)*

Uit een schrijven d.d. 8 oktober 2008 van de voormalig advocate van De Leef aan politie Kennemerland, blijkt dat ondanks de schriftelijke aangifte, aan De Leef werd medegedeeld dat er geen aangifte was gedaan. *(in het geding gebracht als productie 2 in eerste aanleg)*

Uit een schrijven d.d. 13 oktober 2008 van de politie Kennemerland aan de voormalig advocate van De Leef, welke een inhoudelijk reactie vormt op eerdergenoemde brief van 23 september 2008, blijkt vervolgens dat de politie Kennemerland weigerde de brief van de voormalig advocate van De Leef in behandeling te nemen, nu deze warrig zou zijn opgesteld, met een brei van juridisch onsamenhangende termen (quod non). *(in het geding gebracht als productie 3 in eerste aanleg)* Voorts zou De Leef het aan haar gedrag zelf te wijten hebben dat het telkens niet tot een (voltooide) aangifte kwam, vanwege haar – min of meer begrijpelijke – negatieve uitlatingen aan het adres van de betrokken politieambtenaar tegen wie zij – nota bene – aangifte deed.

Voorts heeft de voormalig advocate van De Leef bij schrijven d.d. 12 januari 2009, getracht de kwestie onder de aandacht te brengen bij de Hoofdofficier van Justitie van het arrondissement Haarlem en als mogelijke oplossing voorgesteld dat De Leef in staat zou kunnen worden gesteld om wellicht bij het politiebureau te Haarlem aangifte te doen, doch ook op dit schrijven is niet gereageerd. *(in het geding gebracht als productie 4 in eerste aanleg)*

De Nationale Ombudsman heeft de klachten van De Leef bij gebrek aan feitelijke grondslag afgewezen, doch wel aangestipt dat er geen rechtvaardiging bestaat om een in een cel verblijvende persoon te boeien. Daartoe overwoog de Nationale Ombudsman onder meer, voor zover van belang:

‘Gebleken is dat verzoekster tijdens haar verblijf in de cel enige tijd geboeid is geweest, onder meer omdat zij zichzelf zou verwonden en vernielingen in de cel pleegde.

In een enkele jaren ná de gebeurtenissen in kwestie uitgebracht rapport (2005/082) heeft de Nationale Ombudsman geoordeeld dat er geen wettelijke grondslag is voor het boeien van personen die in een cel verblijven (zie Achtergrond, onder 5)’

De Leef is derhalve onrechtmatig geboeid en het is dan ook niet gek dat zij uit frustratie zulks heeft afgereageerd op de celluliek. Dit rechtvaardigde echter niet het hardhandige en mensonterende optreden van de verbalisanten.

Het onderzoek van de Nationale Ombudsman richtte zich overigens niet op de vraag of verkrachting had plaatsgevonden. Dit terwijl De Leef stelt, wel degelijk ook over de verkrachting een klacht te hebben ingediend. Derhalve kan het resultaat van dit onderzoek niet worden gebruikt om de stelling van principaal appellanten dat er geen verkrachting zou hebben plaatsgevonden, te bewijzen.

De Leef betwist overigens structureel in aanraking te komen met de politie.

Uit eerdergenoemde feiten blijkt dan ook dat De Leef alle juridische wegen heeft bewandeld om de tegen haar gepleegde strafbare feiten dan wel misstanden aan de kaak te laten stellen, doch zonder succes. Nu De Leef door diverse instanties in de steek was gelaten en geen gerechtigdheid kon verkrijgen langs andere wegen van het tegen haar gedane onrecht, zag De Leef dan ook geen andere oplossing dan de media op te zoeken, teneinde haar verhaal te doen.

Argumenten

De Leef handhaaft haar stellingen in eerste aanleg en verzoekt het Gerechtshof deze hier als herhaald en ingelast te beschouwen.

BESPREKING STANDPUNTEN PRINCIPAAL APPELLANTEN

Weerlegging grief

Principaal appellanten stellen in punt 15 van de appèldagvaarding dat de voorzieningenrechter ten onrechte in rechtsoverweging 4.11 heeft overwogen:

‘De gevraagde oplegging van dwangmiddelen zal worden afgewezen. Ter zitting hebben eisers toegelicht dat deze vordering is bedoeld voor het geval de andere vorderingen onvoldoende uitkomst bieden. Gelet op de omstandigheid dat dwangmiddelen zijn bedoeld als prikkel tot nakoming, is de voorzieningenrechter er niet van overtuigd dat in onderhavig geval dwangmiddelen zinvol zijn. Naar de stelling van eisers beschikt De Leef voor zover hen bekend over beperkte financiële middelen en toont zich weinig gevoelig voor dwangmiddelen in het algemeen. Daar komt bij dat lijfswang een zeer ingrijpend middel is dat de voorzieningenrechter in onderhavig geval niet aangewezen acht, mede gelet op de omstandigheid dat een eerdere strafrechtelijk veroordeling tot celstraf niet heeft geleid tot wijziging van het gedrag van De Leef. Daarnaast geldt dat als De Leef niet aan de

veroordelingen voldoet, eisers de dwangmiddelen niet nodig hebben om de veroordelingen ten uitvoer gelegd te krijgen, gelet op de hieronder nader genoemde machtigingen.'

Volgens principaal appellanten zou de voorzieningenrechter hebben miskend dat principaal appellanten ter zake van het aan De Leef opgelegde verbod tot het doen van nieuwe uitlatingen, voldoende belang hebben bij de oplegging van lijfswang, althans subsidiair de oplegging van een dwangsom. Volgens principaal appellanten zou het opleggen van een dwangmiddel in de zaak als de onderhavige bij uitstek zinvol en noodzakelijk zijn. Een rechterlijke machtiging om publicaties van internet te laten verwijderen zou er volgens principaal appellanten niet toe strekken om te voorkomen dat De Leef nieuwe publicaties op internet plaatst. Voorts zou deze machtiging er waarschijnlijk onbedoeld niet toe strekken om namens De Leef de rectificatie op internet te plaatsen. Volgens principaal appellanten kan er met aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid worden aangenomen dat De Leef haar handelen ook in de toekomst voort zal zetten, nu zij dit herhaaldelijk zou hebben aangegeven en het vonnis van 20 september 2013 op haar website zou hebben geplaatst.

Volgens principaal appellanten vormt de rechterlijke machtiging geen afschrikwekkende maatregel die De Leef ervan weerhoudt om nieuwe uitlatingen te doen. Principaal appellanten menen dat met het oordeel van de voorzieningenrechter de wereld op zijn kop is gezet, nu De Leef geen sancties opgelegd krijgt omdat eerder opgelegde sancties ook geen effect hebben gesorteerd. Voorts betwisten principaal appellanten dat De Leef helemaal geen financiële middelen tot haar beschikking zou hebben, nu zij zou hebben aangegeven in de media dat zij beschikt over een WAO uitkering.

Principaal appellanten betogen tot slot dat de voorzieningenrechter heeft miskend dat de eerder opgelegde gevangenisstraf hoofdzakelijk een retrospectief punitief karakter heeft en dat deze een eenmalige sanctie is die is gericht op reeds voltrokken strafbare handelingen, terwijl een civielrechtelijk dwangmiddel daarentegen gericht zou zijn op het effectueren van een vonnis en daarmee op het beïnvloeden van toekomstige gedragingen.

De Leef wenst tegen bovenstaande aan te voeren dat de voorzieningenrechter terecht heeft geoordeeld in rechtsoverweging 4.11 van het bestreden vonnis, dat gelet op de omstandigheid dat dwangmiddelen zijn bedoeld als prikkel tot nakoming, dwangmiddelen in het onderhavige geval niet zinvol zijn. Zoals reeds uitvoerig uiteengezet in het feitenrelaas, wenst de De Leef enkel dat zij wordt toegelaten tot het doen van aangifte van het in haar visie tegen haar gedane onrecht en kan er slechts deze oplossing soelaas bieden, nu dit immers de plicht is van de Politie. In ieder geval stelt De Leef dat lijfswang in het onderhavige geval niet geboden is, nu principaal appellanten andere mogelijkheden voor ogen staan welke voldoende uitkomst bieden, waaronder derhalve het opnemen van de aangifte van De Leef.

Zo oordeelde onder meer Rechtbank Amsterdam:

'3.1 Voor tenuitvoerlegging bij lijfswang moet sprake zijn van feiten en omstandigheden die meebrengen dat uit hoofde van onverwijlde spoed een onmiddellijke voorziening is vereist. Voorts moet het aannemelijk zijn dat toepassing van een ander dwangmiddel onvoldoende uitkomst zal bieden. Tevens dient bij afweging van de belangen van partijen het belang van [geopposeerde] toepassing bij lijfswang te rechtvaardigen en dient te worden vastgesteld dat [opposant] redelijkerwijs in staat is aan zijn verplichtingen volgend uit het arrest van het Hof van 12 mei 2005 te voldoen. Niet uit het oog mag worden verloren dat lijfswang dient als prikkel tot voldoening aan een rechterlijke uitspraak en niet als boete voor niet-voldoening daaraan. (onderstreept, adv)'

De Leef stelt zich dan ook op het standpunt dat de voorzieningenrechter in het onderhavige geval een juiste maatstaf heeft aangelegd.

Zo bepaalt artikel 587 Rv dan ook:

'De rechter verklaart een vonnis, beschikking of akte als bedoeld in artikel 585 slechts uitvoerbaar bij lijfswang, indien aannemelijk is dat toepassing van een ander dwangmiddel onvoldoende uitkomst zal bieden en het belang van de schuldeiser toepassing daarvan rechtvaardigt. (onderstreept, adv)'

Uit bovengenoemd artikel volgt dat de rechter de toepassing van lijfswang dient te toetsen aan de eisen van subsidiariteit en proportionaliteit. De Leef betwist dan ook ten stelligste dat toepassing van lijfswang in deze proportioneel en gerechtvaardigd is. Voorts betwist zij het belang van principaal appellanten bij toepassing daarvan.

In de literatuur valt het volgende te lezen over toepassing van het dwangmiddel van lijfswang:

'a. Uitgangspunt

De wetgever geeft in art. 585 aanhef en onder a en b twee algemene grondslagen. Echter ook elders in de wet komt de lijfswang aan de orde (vgl. art. 173 betreffende de gijzeling van een getuige). Het ruimere toepassingsgebied zal niet tot veel extra gijzelingen leiden, nu de wetgever in art. 587 uitspreekt dat lijfswang een ultimum remedium is. (onderstreept, adv)

[...]

b. Restrictieve interpretatie

Dit volgt uit de aard van de lijfswang. Extensieve interpretatie is uit den boze. (onderstreept, adv) Vgl. Hof Leeuwarden 30 maart 2010, LJN BL9953 afwijzing vordering om op straffe van lijfswang inzicht te geven in inkomsten en vermogen in Nederland en het buitenland.'

Uit bovengenoemde passage kan derhalve worden afgeleid dat toepassing van lijfswang

een ultimatum remedium is en dat extensieve interpretatie uit den boze is. Derhalve dient dit slechts te worden toegepast indien er geen andere vormen van executie aanwezig zijn die uitkomst bieden. Dit is evenwel in het onderhavige geval in het geheel niet het geval. Naast de genoemde mogelijkheid tot het toelaten van De Leef tot het doen van aangifte, staan ook de mogelijkheden van het vorderen van directe reële executie aan principaal appellanten ter beschikking. In de literatuur wordt dienaangaande dan ook als volgt betoogd:

‘Ook bij verbintenissen om niet te doen is directe reële executie mogelijk. Een veroordeling om niet te doen is vatbaar voor rechtstreekse tenuitvoerlegging.

Bovendien kan de schuldeiser de vernietiging vorderen van hetgeen reeds in strijd met de verbintenis is verricht en zich door de rechter doen machtigen om, op kosten van de schuldenaar, het gedane te doen vernietigen.

[...]

Niet steeds is de schuldeiser voldoende geholpen met een veroordeling om niet te doen die alleen de toekomst betreft. De schuldenaar die eenmaal heeft gedaan wat hij beloofd had niet te zullen doen, moet ook gedwongen kunnen worden hetgeen in strijd met de verbintenis is verricht teniet te doen. Ook hiertoe kan de schuldenaar worden veroordeeld, en ook van deze veroordeling is reële executie mogelijk: de schuldeiser kan door de rechter gemachtigd worden zelf het gedane te doen vernietigen (art. 3:299 lid 2 BW).

(onderstreept, adv)’

Gelet op bovengenoemde passage staan principaal appellanten naast de gevorderde dwangmiddelen, waaronder lijfswang, legio executiemogelijkheden ter beschikking. Derhalve heeft de voorzieningenrechter in rechtsoverweging 4.11 van het bestreden vonnis terecht de oplegging van de gevorderde dwangmiddelen afgewezen, nu in ieder geval voor lijfswang is bepaald dat dit een ultimatum remedium dient te zijn, doch in het onderhavige geval staan principaal appellanten ook andere mogelijkheden ter beschikking. Dit klemmt te meer nu de voorzieningenrechter één van de alternatieve executiemogelijkheden, zijnde de rechterlijke machtiging, ook daadwerkelijk heeft toegewezen. De vordering van principaal appellanten tot het toepassen van lijfswang dient dan ook op deze grond te worden afgewezen.

Daarnaast bepaalt artikel 588 Rv als volgt:

‘Uitvoerbaarheid bij lijfswang wordt niet uitgesproken indien de schuldenaar buiten staat is aan de verplichting waarvoor tenuitvoerlegging bij lijfswang wordt verlangd, te voldoen.’

De Leef doet dan ook een uitdrukkelijk beroep op bovengenoemd artikel en stelt daartoe dat de vordering van principaal appellanten waarvoor lijfswang wordt gevorderd, zijnde het onthouden van het doen van uitlatingen jegens principaal appellanten welke uitlatingen volgens principaal appellanten door de De Leef reeds zijn gedaan, een vordering is waaraan De Leef onmogelijk kan voldoen. Voorts is het ongedaan maken dan wel het plaatsen van

rectificaties, gelet op de zeer beperkte financiële middelen van De Leef en gelet op haar zwervend bestaan en de daarmee gepaard gaande gebrek aan faciliteiten, eveneens een vordering waaraan De Leef onmogelijk kan voldoen.

Voor zover principaal appellanten menen te betogen dat zij de toepassing van lijfswang vorderen voor mogelijk toekomstige uitlatingen van De Leef, stelt De Leef zich op het standpunt dat deze vordering onvoldoende is bepaald, nu niet vaststaat dat De Leef zulke uitlatingen zal doen en welke uitlatingen dan zullen plaatsvinden en voorts is toepassing van lijfswang voor vermeende toekomstige uitlatingen van De Leef buitenproportioneel en voldoet deze niet aan de eis van een ultimum remedium.

Principaal appellanten stellen dat er een aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid bestaat dat kan worden aangenomen dat De Leef haar handelen ook in de toekomst zal voortzetten, doch hebben principaal appellanten niet met objectief verifieerbare gegevens aangetoond dat dit ook daadwerkelijk het geval is, althans dat De Leef haar handelen reeds heeft voortgezet. Derhalve is het vorderen van de dwangmiddelen buitenproportioneel, nu niet is aangetoond dan wel bewezen dat De Leef daadwerkelijk haar handelen heeft voortgezet en dat de belangen van principaal appellanten daarmee zijn geschaad. Gelet op deze gronden, dienen de vorderingen van principaal appellanten dan ook te worden afgewezen.

Ten aanzien van de gevorderde dwangsommen stelt De Leef eveneens dat de voorzieningenrechter terecht heeft geoordeeld in rechtsoverweging 4.11 van het bestreden vonnis, dat gelet op de omstandigheid dat dwangmiddelen zijn bedoeld als prikkel tot nakoming, dwangmiddelen in het onderhavig geval niet zinvol zijn.

Zo wordt in de literatuur ten aanzien van de dwangsom als volgt betoogd:

‘Bij het opleggen van een gevorderde dwangsom zal voor de rechter slechts als uitgangspunt dienen de overweging dat de dwangsom in kwestie voor de wederpartij een voldoende prikkel vormt om aan de hoofdveroordeling te voldoen. Een prudente rechter zal daarbij – onder andere – rekening houden met de draagkracht van de veroordeelde.’

Nu principaal appellanten erkennen dat De Leef een zwervend bestaan leidt en over zeer beperkte financiële middelen beschikt, moet in lijn met de voorzieningenrechter worden geoordeeld dat De Leef geen draagkracht heeft voor een eventuele opgelegde dwangsom. De eventueel opgelegde dwangsom is voorts ook niet executeerbaar, nu er bij een loonbeslag een beslagvrije voet geldt, waardoor per saldo niets resteert. De voorzieningenrechter heeft derhalve terecht de gevorderde dwangsommen afgewezen.

De Leef stelt dan ook dat de gevorderde dwangsommen dienen te worden afgewezen nu er geen sprake is van een situatie waarbij een dwangsom gerechtvaardigd zou zijn. Zoals reeds bekend, beschikt De Leef over zeer beperkte financiële middelen en zal zij door oplegging

van een dwangsom nog meer in de schulden terecht komen. Bij afweging van alle belangen is het toewijzen van een dwangsom, dan wel lijfswang buitenproportioneel en ongerechtvaardigd.

Voorts persisteert De Leef in haar standpunt dat de vorderingen van principaal appellanten onderling onverenigbaar zijn, nu het toewijzen van lijfswang noodzakelijk in strijd komt met de gevorderde dwangsommen, nu De Leef door ontneming van haar vrijheid niet in staat zal zijn aan de gevraagde prestaties te voldoen, waardoor de dwangsommen nodeloos zullen blijven oplopen.

Het bovenstaande leidt derhalve evident tot de conclusie dat de voorzieningenrechter geen onjuiste maatstaf heeft aangelegd door de oplegging van de gevorderde dwangmiddelen af te wijzen. De grief ligt derhalve voor afwijzing gereed.

Weerlegging spoedeisend belang

Principaal appellanten stellen een voldoende spoedeisend belang te hebben bij de onderhavige appel procedure, nu De Leef geen uitvoering zou geven aan het bevel van de voorzieningenrechter om de publicaties van internet te verwijderen en een rectificatie te plaatsen. Principaal appellanten stellen enkele internetplatformen te hebben verzocht de betreffende publicaties van internet te verwijderen, doch dat enkele internetplatformen niet hebben gereageerd en Google heeft bevestigd het verzoek in behandeling te zullen nemen en een onderzoek in te stellen hetgeen enige tijd gaat duren.

De Leef stelt zich te dien aanzien op het standpunt dat principaal appellanten geen spoedeisend belang toekomt waarbij een onmiddellijke voorziening bij voorbaat is vereist.

De Leef wenst immers hiertegen in stelling te brengen dat bij het uitblijven van het voldoen van De Leef aan de veroordeling, de voorzieningenrechter principaal appellanten uitdrukkelijk heeft gemachtigd, zulks namens De Leef te doen. Principaal appellanten hebben derhalve geen spoedeisend belang bij de gevraagde voorzieningen, nu zij bij gebreke van uitvoering door De Leef, zelf tot uitvoering kunnen overgaan. Dit klemmt te meer, nu principaal appellanten hebben gesteld reeds uitvoering te hebben gegeven aan de rechterlijke machtiging. Dat zulks enige tijd in beslag neemt, zal ook voor De Leef niet anders zijn geweest, indien zij zelf uitvoering zou hebben gegeven aan de veroordeling. In ieder geval had De Leef niet een sneller resultaat kunnen bereiken, nu het één en ander afhankelijk is van de medewerking van derden, zijnde de internetplatformen aan wie is verzocht de publicaties te verwijderen.

Gelet op het bovenstaande stelt De Leef zich dan ook op het standpunt dat de vorderingen van principaal appellanten bij gebrek aan een spoedeisend belang dienen te worden afgewezen.

Bewijsmiddelen

De Leef beschikt over de bewijsmiddelen welke in eerste instantie reeds zijn overgelegd.

Bewijsaanbod

De Leef wenst haar stellingen met de in het geding gebrachte producties te bewijzen. Voor zover het gerechtshof oordeelt dat op De Leef enige bewijslast rust, biedt zij aan haar stellingen te bewijzen met alle middelen rechtens.

INCIDENTEEL APPEL

Incidenteel appellante (verder te noemen: De Leef) komt harerzijds in hoger beroep tegen het vonnis in kort geding van van de voorzieningenrechter van Rechtbank Noord-Holland, d.d. 20 september 2013 (met zaaknummer / rolnummer C/15/205996 / KG ZA 13-430)

Gedingstukken

De Leef refereert aan de gedingstukken in eerste aanleg, in geding gebracht door incidenteel geïntimeerden bij de appèldagvaarding, tevens houdende memorie van grieven met premptoir aanzegging (verder te noemen: de appèldagvaarding).

Feiten

Van de feiten zoals reeds uitvoering uiteengezet in de memorie van antwoord, kan ook in het incidenteel appel worden uitgegaan, waarnaar derhalve wordt verwezen.

Grieven

Incidenteel appellante kan zich niet verenigen met het vonnis in kort geding van van de voorzieningenrechter van Rechtbank Noord-Holland, d.d. 20 september 2013 op basis van de volgende grieven:

GRIEF I

De rechtbank heeft ten onrechte geoordeeld in rechtsoverweging 1.2. van het bestreden vonnis dat ten aanzien van de naamsaanduiding van eiser sub 1 in de dagvaarding sprake is van een verschrijving en dat de bij akte verzochte wijziging partijaanduiding dient tot herstel daarvan en dat de wijziging moet worden toegelaten op grond van artikel 122 Rv.

De rechtbank heeft ten onrechte geoordeeld in rechtsoverweging 1.3 van het bestreden vonnis dat de advocaat van de Politie ter zitting heeft verduidelijkt dat zij met het opgeworpen incident heeft bedoeld Marchand eveneens als eisende partij te doen interveniëren op de gronden zoals in de dagvaarding besloten liggen, zodat over voeging

kan worden gesproken. Voorts heeft de voorzieningenrechter Marchand vervolgens ten onrechte toegelaten als gevoegde partij aan de zijde van de eisende partij, nu uit het lichaam van de dagvaarding en de schriftelijke akte van de Politie genoegzaam duidelijk zou zijn dat is bedoeld de vorderingen mede namens Marchand in te stellen.

Niet kan met de rechtbank worden aangenomen dat er bij de naamsaanduiding van eiser sub 1 in eerste aanleg (incidenteel geïntimeerde sub 1 in hoger beroep), sprake is geweest van een verschrijving en dat de bij akte overlegging nadere producties tevens houdende wijziging van partijaanduiding tevens incidentele conclusie van tussenkost (hierna: de akte), wijziging daarvan moet worden toegelaten. Incidenteel geïntimeerde sub 1 heeft bij de akte immers onmiskenbaar betoogd dat het landelijk politiekorps, gevestigd te Den Haag, formeel als (tweede) procespartij heeft te gelden. Derhalve wordt weliswaar tussenkost van een tweede procespartij beoogd, dan wel de aanvankelijke procespartij (formeel) vervangen voor een andere. Indien een andere eisende partij optreedt, dient zulks bij herstelexploot te worden hersteld. Dit is echter niet geschied. Derhalve is de dagvaarding nietig.

Voorts voert De Leef aan dat haar belangen wel degelijk zijn geschaad. Zo oordeelde de Hoge Raad immers:

'Het Gerechtshof:

[...]

2.5 Dit doet zich echter hier niet voor.

Het belang van de verdediging van geïntimeerde omvat zeker het kennen van de naam (namen) van haar tegenpartij, al was het maar voor het verhaal van de proceskosten in hoger beroep. Door het niet kennen van die naam (namen) als gevolg van het gebrek in de dagvaarding in hoger beroep wordt geïntimeerde in haar verdediging benadeeld.

2.6 Op grond van het voorgaande moet alsnog de nietigheid van de dagvaarding in hoger beroep worden uitgesproken. Dit betekent dat die dagvaarding geen effect meer heeft en een bespreking van de grieven achterwege kan blijven. Appellanten dienen als de in het ongelijk gestelde partij verwezen te worden in de kosten van het hoger beroep.

[...]

De Hoge Raad:

[...]

3.2 [...] Voorts stuit de tegen r.o. 2.5 gerichte motiveringsklacht af op het ook zonder nadere motivering niet onbegrijpelijke oordeel van het hof, dat het in art. 94 lid 1 bedoelde geval zich te dezen niet voordoet omdat het belang van Drewes' verdediging mede omvat het kennen van de naam van haar tegenpartij, al was het maar voor het verhaal van de proceskosten in hoger beroep, zodat zij is benadeeld in haar verdediging als gevolg van het gebrek in de appeldagvaarding. (onderstreept, adv) De juistheid van dit oordeel kan wegens zijn feitelijk karakter in cassatie niet verder ten toets komen.'

Derhalve moet het ervoor worden gehouden dat het kennen van de – juiste – namen van de eisende partij(en) wel degelijk een rechtens te respecteren belang vormen van De Leef. De voorzieningenrechter is hier ten onrechte aan voorbij gegaan.

De Hoge Raad oordeelde voorts in een arrest over de maatstaf die dient te worden aangelegd bij een vordering tot voeging of tussenkomst als volgt:

'3.4 Middel 1 keert zich met een rechtsklacht en motiveringsklachten tegen hetgeen het Hof omtrent het verzoek tot tussenkomst heeft geoordeeld. Dit oordeel kan als volgt worden weergegeven. Voor toewijzing van een verzoek tot tussenkomst moet blijken van een belang van de verzoeker ([eiseres 2]) om benadeling of verlies van een hem toekomend recht te voorkomen. (onderstreept, adv) In de incidentele vordering tot tussenkomst heeft [eiseres 2] gesteld rechthebbende te zijn ten aanzien van de gestelde vordering op [verweerder]. Wanneer veronderstellenderwijze ervan wordt uitgegaan, dat deze stelling juist is, wordt deze vordering (dat recht) niet bedreigd door een geding tussen [verweerder] en [eiser 1], zodat noch van benadeling, noch van verlies van een recht sprake is. Van enig belang (in voormelde zin) van [eiseres 2] is daarom niet gebleken, aldus het Hof. (onderstreept, adv) Nu het Hof blijkens het vorenstaande bij beantwoording van de vraag of tussenkomst dient te worden toegestaan, die juiste maatstaf heeft aangelegd, faalt de rechtsklacht.'

Uit bovengenoemde passage blijkt derhalve dat voor toewijzing van de vordering tot tussenkomst of voeging moet blijken van een belang van Marchand om benadeling of verlies van een hem toekomend recht te voorkomen. Hiervan is echter in het geheel geen sprake geweest in het onderhavige geding. Door het geding tussen de Politie en De Leef, worden de rechten van Marchand niet bedreigd, zodat noch van benadeling, noch van verlies van een recht sprake is. Derhalve had door de voorzieningenrechter de vordering tot tussenkomst of voeging van Marchand afgewezen dienen te worden dan wel had de voorzieningenrechter de vordering tot tussenkomst van Marchand niet-ontvankelijk dienen te verklaren.

Voorts voert De Leef nog het volgende aan. Rechtbank Noord-Nederland oordeelde ten aanzien de vereisten voor voeging of tussenkomst als volgt:

'3.1. De rechtbank overweegt als volgt. Voorop staat dat ingevolge artikel 217 Rv een ieder die een belang heeft bij een tussen partijen aanhangig geding, kan vorderen zich daarin te mogen voegen of daarin te mogen tussenkomen. In artikel 218 Rv is bepaald dat deze vordering wordt ingesteld bij incidentele conclusie vóór of op de roldatum waarop de laatste conclusie in het aanhangige geding wordt genomen. Artikel 219 Rv geeft aan welke gegevens de conclusie moet vermelden.

[...]

3.3. Het verweer van [A] slaagt al in die zin dat [C] zijn incidentele conclusie te laat heeft genomen. [B] heeft immers al op 8 augustus 2012 een conclusie van antwoord genomen

en, nu een comparitie na antwoord is bepaald, moet deze conclusie geacht worden de laatste in deze hoofdzaak te zijn geweest. Daarnaast is de rechtbank het met [A] eens dat [C] zijn incidentele vordering onvoldoende heeft onderbouwd in die zin dat [C] alleen heeft aangegeven zich te willen verweren tegen de vordering in de hoofdzaak. (onderstreept, adv) De rechtbank zal [C] dan ook niet-ontvankelijk verklaren in zijn verzoek. ’

Gelet op het bovenstaande en gelet op het bepaalde in artikel 219 Rv, dient een vordering tot tussenkomst of voeging de gronden te bevatten waarop zij berust en voldoende te zijn onderbouwd. Ook dit is in het geheel niet het geval, nu er primair wordt gevraagd in de door incidenteel geïntimeerden overgelegde akte, Marchand ook als eisende partij te lezen, nu abusievelijk is nagelaten hem als eisende partij in de inleidende dagvaarding op te nemen. Een zodanig gebrek in de dagvaarding had moeten worden hersteld bij herstelexploot in plaats van door middel van een ‘akte houdende wijziging partijaanduiding’ welk akte of incident niet als zodanig in de wet is opgenomen. Derhalve had de voorzieningenrechter te nimmer aan dit verweer van De Leef voorbij dienen te gaan, te meer nu zij wel degelijk een rechtens te respecteren belang heeft bij het kennen van de naam van haar tegenpartij, zodat met de Hoge Raad kan worden aangenomen dat zij is benadeeld in haar verdediging.

Derhalve ligt de grief voor toewijzing gereed.

GRIEF II

De rechtbank heeft ten onrechte geoordeeld in rechtsoverweging 4.1 van het bestreden vonnis dat het bezwaar van De Leef - bij monde van mr. Roethof ter zitting gevoerd - dat de dagvaarding lijdt aan een gebrek dat nietigheid met zich brengt nu ten onrechte in de dagvaarding is vermeld dat De Leef niet in persoon, maar vertegenwoordigd door een advocaat ter zitting dient te verschijnen, wordt verworpen op grond van het bepaalde in artikel 122 Rv, nu De Leef ter zitting is vertegenwoordigd door een advocaat en derhalve niet kan worden geacht in haar belangen te zijn geschaad door de onjuiste vermelding in de dagvaarding en dat de omstandigheid dat De Leef graag zelf had willen verschijnen, maar door de onjuiste tekst in de dagvaarding op het verkeerde been is gezet, zulks niet anders maakt.

Door dusdoende te oordelen is de rechtbank ten onrechte voorbij gegaan aan het zwaarwegend belang van De Leef om gehoord te worden. Het recht op hoor en wederhoor is een fundamenteel recht in een rechtsstaat. Nu De Leef dit recht is ontzegt, kan er niet van gesproken worden dat De Leef niet onredelijk in haar belangen is geschaad.

Voorts stelt De Leef zich op het standpunt dat bij een verzuim in de aanzegging van een dagvaarding, de vraag of de gedaagde partij is benadeeld, geen rol speelt. Zo oordeelde immers Rechtbank Zwolle-Lelystad als volgt:

‘2.2. Bij brief van 15 april 2009 verzoekt eiseres de zaak voor vonnis te plaatsen. Volgens eiseres is in de dagvaarding geen sprake van een fout. Het kenmerk is dat gedaagde is gedagvaard om, niet in persoon, maar “middels” (bedoeld zal zijn “vertegenwoordigd door”) een advocaat, te verschijnen voor de rechtbank.

2.3. De rechtbank kan eiseres hierin niet volgen. De aanhouding van de zaak voor een termijn van twee weken, teneinde de eisende partij in de gelegenheid te stellen een herstelexploot uit te brengen, is op juiste gronden genomen. Het negeren van een gegeven bevel brengt in beginsel nietigverklaring van de dagvaarding mee.

2.4. De Tweede Titel van het Wetboek van burgerlijke rechtsvordering (Rv) bevat de wettelijke regels die betrekking hebben op de dagvaardingprocedure in eerste aanleg. Daarbij is onverschillig welke rechter (de civiele sector van de rechtbank, waaronder begrepen de sector kanton dan wel het gerechtshof of zelfs de Hoge Raad) de zaak in eerste aanleg behandelt. In zaken waarin gedaagde in persoon kan procederen moet gedaagde in persoon of bij gemachtigde verschijnen (vgl. art. 80 Rv). In alle overige zaken moet gedaagde bij advocaat verschijnen (vgl. art. 79, lid 2, Rv). Voorwaarde voor verstekverlening is dat aan gedaagde bij dagvaarding of later herstelexploot is aangezegd op welke wijze hij precies in rechte moet verschijnen. Voorwaarde voor verstekverlening is ook dat eiseres bij de oproeping van gedaagde de op straffe van nietigheid voorgeschreven formaliteiten in acht heeft genomen, waaronder het voorschrift als bedoeld in artikel 139 Rv.

2.5. De in de uitgebrachte dagvaarding opgenomen tekst van de aanzegging suggereert een keuzemogelijkheid voor de wijze waarop gedaagde in het geding kan verschijnen (vgl. de woorden “dan wel”), welke keuzemogelijkheid gedaagde evenwel niet heeft. Daaraan doet niet af dat in de dagvaarding (onder het kopje “GEDAGVAARD”) is vermeld op welke wijze de gedaagde in het geding moet verschijnen. Het vermelden van de rechtsgevolgen die intreden indien de gedaagde niet op de in de aanzegging voorgeschreven wijze in het geding verschijnt moet op straffe van nietigheid in acht worden genomen (vgl. art. 120, lid 1, Rv). (onderstreept, adv) Indien een tekst voor tweeërlei uitleg vatbaar is, hetgeen zich hier onmiskenbaar voordoet, wordt aan het voorschrift van art. 139 Rv afbreuk gedaan. De vraag of gedaagde is benadeeld is om die reden niet relevant. (onderstreept, adv) Dat de tekst wellicht is ontleend aan een model van de Nederlandse Orde van Advocaten kan eiseres niet baten. Dat deze tekst reeds tot opmerkingen heeft geleid blijkt uit een artikel in het Advocatenblad van 22 februari 2002. De in dat artikel gegeven aanbeveling om in de aanzegging onderscheid aan te leggen tussen verschijning (in persoon) en verschijning door tussenkomst van een advocaat wordt door de rechtbank onderschreven. ’

Gelet op bovenstaande uitspraak moet het ervoor worden gehouden dat de voorzieningenrechter ten onrechte aan het formele verweer van De Leef voorbij is gegaan dat de dagvaarding een nietigheid behelst. Het vermelden van de juiste aanzegging dient op straffe van nietigheid in acht te worden genomen en de vraag of de gedaagde partij hierbij is benadeeld, is daarbij niet relevant. Voorts heeft de voorzieningenrechter incidenteel

geïntimeerden niet bevolen om een herstelexploot te doen uitbrengen, waardoor de belangen van De Leef – voor zover hieraan gewicht moet worden gehecht voor het oordeel van de ontvankelijkheid – wel degelijk zijn geschaad. Incidenteel geïntimeerden dienen derhalve in hun vorderingen niet-ontvankelijk te worden verklaard.

De grief ligt aldus voor toewijzing gereed.

GRIEF III

De rechtbank heeft ten onrechte geoordeeld in rechtsoverweging 4.2 van het bestreden vonnis dat naar het oordeel van de voorzieningenrechter de Politie voldoende zelfstandig belang heeft bij de vorderingen, nu de uitlatingen van De Leef van wezenlijke invloed zijn op het functioneren van Marchand als politieagent en daarmee de Politie rechtstreeks raken in haar bedrijfsvoering.

De Leef wenst hier tegen in stelling te brengen dat haar uitlatingen zich enkel richten tegen Marchand, derhalve wordt door De Leef dan ook ten stelligste betwist dat de Politie daardoor reputatieschade lijdt. De Leef betwist voorts uitdrukkelijk dat zij stelselmatig met de politie in aanraking komt. Voorts wordt door De Leef uitdrukkelijk betwist dat de Politie schade zou lijden door een vermeende beperkte inzetbaarheid van Marchand. De Leef komt immers niet veelvuldig met politie en justitie in aanraking en derhalve kan dit geen gevolgen hebben voor de inzetbaarheid van Marchand.

Derhalve stelt De Leef dat de Politie niet een voldoende zelfstandig belang toekomt, doch dat er slechts sprake is van een afgeleid belang. Derhalve dient op grond van artikel 3:303 BW bij gebreke van voldoende belang, de vorderingen van de Politie te worden afgewezen, dan wel niet-ontvankelijk te worden verklaard.

De grief ligt aldus voor toewijzing gereed.

GRIEF IV

De rechtbank heeft ten onrechte geoordeeld in rechtsoverweging 4.3 van het bestreden vonnis dat het enkel stilzitten van eisers niet de spoedeisendheid aan een vordering ontnemt en dat het in deze zaak uitlatingen betreft op een breed toegankelijk medium die bovendien een voortdurend karakter hebben en dat de aard van de vorderingen in verband met een publicatie op internet meebrengt dat sprake is van een spoedeisend belang.

Voorts heeft de rechtbank ten onrechte geoordeeld in rechtsoverweging 4.6 dat het verweer van De Leef dat het onderhavige geschil te ingewikkeld is voor kort geding, moet worden verworpen.

Allereerst wenst De Leef zich op het standpunt te stellen dat er in casu geen sprake is van enig spoedeisend belang die de vordering van incidenteel geïntimeerden in kort geding kan rechtvaardigen. Immers uit de inleidende dagvaarding in eerste aanleg blijkt dat de vermeende verdachtmakingen jegens Marchand, middels publicaties op het internet, reeds gedurende tien jaar hebben plaatsgevonden. Zo wordt immers in de inleidende dagvaarding in eerste aanleg, onder punt 57, betoogd:

‘De maat is, na een 10 jaar durende lastercampagne, vol. Van Marchand kan niet verwacht worden dat hij de aantijgingen van De Leef nog langer naast zich neer legt. Geconcludeerd moet worden dat De Leef zich structureel op onrechtmatige wijze uitlaat over Marchand.’

Uit bovengenoemde passage kan dan ook niet anders worden geconcludeerd dat de vermeende onrechtmatige gedragingen van De Leef al jarenlang spelen en dat incidenteel geïntimeerden deze steeds naast zich hebben neergelegd. Incidenteel geïntimeerden hebben derhalve jarenlang stil gezeten. Niet valt derhalve in te zien waarom dit een spoedeisend belang zou opleveren zijdens incidenteel geïntimeerden, die een voorziening in kort geding zou rechtvaardigen. Ook zijn zijdens incidenteel geïntimeerden geen feiten of omstandigheden aan het licht gekomen dan wel aangevoerd die een zodanige noodtoestand hebben doen ontstaan bij incidenteel geïntimeerden dat de uitkomst van een bodemprocedure niet kan worden afgewacht. Slechts is aangevoerd dat De Leef haar vermeend onrechtmatige publicaties continueert op uiteenlopende websites, hetgeen zij echter naar eigen stellen van incidenteel geïntimeerden, jarenlang heeft gedaan. Dit is derhalve geen verandering van omstandigheden die een onmiddellijke voorziening bij voorraad in kort geding verlangt.

Ook leent de zaak in kwestie zich, vanwege haar ingewikkeldheid, niet voor een behandeling door de voorzieningenrechter in kort geding. Immers, de zaak is zodanig ingewikkeld, nu onvoldoende duidelijk is wie de publicaties op internet heeft geplaatst, er geen onderzoek is gedaan vanaf welke pc of laptop en met welk kenmerkend nummer dan wel IP-adres(sen) informatie op internet is verspreid, dat zonder nader onderzoek dan wel getuigenverhoren geen zekerheid kan worden verkregen omtrent het vermeend onrechtmatig handelen van De Leef.

Alleen al op deze gronden dient te vordering dan ook te worden afgewezen, althans dienen incidenteel geïntimeerden in hun vordering niet-ontvankelijk te worden verklaard.

Ook deze grief ligt derhalve voor toewijzing gereed.

GRIEF V

De rechtbank heeft ten onrechte geoordeeld in rechtsoverweging 4.4 en 4.5 van het bestreden vonnis dat er in het onderhavige geval sprake is van onrechtmatige publicaties en dat er derhalve sprake is van een beperking van het grondrecht op vrijheid van meningsuiting als bedoeld in artikel 10 EVRM, welke beperking bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is.

Voorts heeft de rechtbank ten onrechte geoordeeld in rechtsoverweging 4.5 van het bestreden vonnis dat De Leef andere mogelijkheden heeft om een onderzoek te laten instellen naar de feitelijke juistheid van haar beschuldigingen.

Geheel ten onrechte heeft de rechtbank geoordeeld in rechtsoverweging 4.5 van het bestreden vonnis dat de stelling van De Leef dat de door haar aan de orde te stellen misstand met name betrekking heeft op de omstandigheid dat zij niet in staat wordt gesteld om aangifte te doen van verkrachting, wordt verworpen en dat uit de aan de orde zijnde uitlatingen niet blijkt dat het De Leef daarom te doen is.

De Leef stelt zich in ieder geval op het standpunt dat de vorderingen van incidenteel geïntimeerden dienen te worden afgewezen nu haar het grondwettelijk recht van vrijheid van meningsuiting toekomt op grond van artikel 7 van de Grondwet en artikel 10 EVRM.

Zo oordeelde de Hoge Raad in een zaak waarbij een vereniging werd beticht van onrechtmatige publicaties, nu de vereniging lijsten had gepubliceerd van personen die zich volgens haar schuldig zouden hebben gemaakt aan ‘kwakzalverij’, voor zover van belang als volgt:

‘3.4.3 [...] In het kader van het maatschappelijk debat, waarin de Vereniging c.s. zich klaarblijkelijk met hun publicaties wilden mengen, behoeven zij zich niet te laten weerhouden van het gebruik van het woord 'kwakzalverij' en van het samenstellen en publiceren van lijsten met personen die zich volgens hen met 'kwakzalverij' bezighouden in de daarbij door hen vermelde en toegelichte betekenis. Daarbij is in aanmerking te nemen dat de Vereniging c.s. blijkens de vaststellingen van het hof het grote publiek willen waarschuwen voor wat zij als kwakzalverij beschouwen, en dat zij zelf door de inhoud en context van hun publicaties geen onduidelijkheid laten bestaan over wat zij daarmee bedoelen. In dit verband beroepen zij zich terecht op de mede in art. 10 EVRM gewaarborgde vrijheid van meningsuiting. [...] De op het voorgaande gerichte klachten van onderdeel 2 zijn gegrond.’

De Hoge Raad heeft in genoemd arrest derhalve bij de afweging van alle belangen, het algemeen belang vooropgesteld ten opzichte van het individuele belang. Uit bovenstaande passage kan derhalve worden afgeleid dat De Leef geen onrechtmatige gedraging kan worden verweten nu zij in het kader van haar vrijheid van meningsuiting, zich in het maatschappelijk debat wilde mengen dat het politieoptreden te wensen overlaat, en zij het grote publiek wilde waarschuwen voor wat haar was overkomen, meer in het bijzonder ten

aanzien van de betreffende verbalisant Marchand. De Leef kan zich te dien aanzien, in lijn met genoemd arrest van de Hoge Raad dan ook terecht beroepen op de mede in artikel 10 EVRM gewaarborgde vrijheid van meningsuiting.

Voor zover aan De Leef dan ook enige onrechtmatig handelen kan worden verweten, stelt zij zich dan ook op het standpunt dat haar gedraging(en) een rechtvaardigingsgrond opleveren die het onrechtmatig karakter wegneemt, nu zij heeft gehandeld in het algemeen belang, door misstanden in het functioneren van de politie aan de kaak te stellen.

Voorts stelt De Leef zich op het standpunt dat er geen sprake kan zijn van enig onrechtmatig handelen dan wel aantasting van de eer en goede naam van incidenteel geïntimeerden, nu de ernst van de misstand gezien vanuit het algemeen belang, openbaarmaking rechtvaardigt. Immers, De Leef stelt door de politie te zijn mishandeld en verkracht. Voorts vonden de feiten, in de beleving van De Leef, voldoende steun in de ten tijde van de publicaties beschikbare feitenmateriaal, nu De Leef immers de mishandeling en verkrachting zelf heeft doorstaan en het voor haar evident is dat zulks is geschied. Tot slot bestond er voor De Leef geen andere mogelijkheid om het doel langs andere voor incidenteel geïntimeerden minder schadelijke wegen te bereiken, nu De Leef, zoals reeds eerder betoogd, alle juridische wegen al had bewandeld, doch nul op het rekest kreeg.

Het feit dat er in het rapport van de Nationale Ombudsman geen melding wordt gemaakt van een onderzoek naar haar verkrachting, maakt zulks niet anders. Immers, De Leef stelt daarover wel degelijk een klacht te hebben ingediend. Het is dan ook schrijnend dat alle instanties de medewerking aan een onderzoek dienaangaande, aan De Leef hebben ontzegd.

Overigens zou er door De Leef een foto van Marchand zijn gepubliceerd, doch de persoon op de foto is onherkenbaar.

De gevolgen die Marchand van de vermeend onrechtmatige publicaties heeft ondervonden, worden dan ook bij gebrek aan bewijzen betwist. Bovendien is De Leef uit de strafzaak bekend dat Marchand reeds eerder psychische problemen had die niet met De Leef te maken hadden. De gestelde schade staat derhalve niet in causaal verband met de vermeende gepleegde onrechtmatige daad.

Gelet op het bovenstaande moet worden geconcludeerd dat er geen sprake is van een (toerekenbare) onrechtmatige daad zijdens De Leef en dat de vorderingen van incidenteel geïntimeerden derhalve dienen te worden afgewezen.

De Leef is overigens van mening dat ten aanzien van delicten als de onderhavige, zijnde smaad en smaadschrift, dan wel laster, juist van verbalisanten kan worden verwacht dat zij een dikkere huid hebben en ertegen opgewassen zijn.

Voorts geldt naar de mening van De Leef ook in strafrechtelijke zin de

rechtvaardigingsgrond dat De Leef meende in het algemeen belang, misstanden aan de orde te stellen, meer in het bijzonder dat de politie niet blindelings kan worden vertrouwd. De Leef is dan ook van mening dat dit het strafbaar karakter van de vermeend gepleegde strafbare feiten weg neemt.

GRIEF VI

Ten onrechte heeft de rechtbank in rechtsoverweging 4.14 van het bestreden vonnis De Leef in de proceskosten veroordeeld.

Zelfs indien appellant in het ongelijk zou worden gesteld, had de rechter gezien de aard van de zaak de proceskosten kunnen compenseren.

De grief ligt aldus voor toewijzing gereed.

Spoedeisend belang

De Leef stelt een voldoende spoedeisend belang te hebben bij het treffen van een onmiddellijke voorziening bij voorraad, nu zij ten onrechte is veroordeeld in kort geding en incidenteel geïntimeerden de tenuitvoerlegging van het vonnis in kort geding reeds zijn aangevangen. De Leef ziet zich derhalve genoodzaakt zichzelf in hoger beroep hiertegen te verweren.

Bewijsaanbod

De Leef wenst haar stellingen met de in het geding gebrachte producties te bewijzen. Voor zover het Gerechtshof zou oordelen dat op De Leef enige bewijslast zou rusten, zonder dat De Leef onverplicht een bewijslast op zich neemt, biedt De Leef aan haar stellingen, voor zover door incidenteel geïntimeerden betwist, te bewijzen door alle middelen rechtens.

EIS:

dat het het Gerechtshof behage, voorzover mogelijk uitvoerbaar bij voorraad,

principaal appellanten in hun oorspronkelijke vordering(en) niet-ontvankelijk te verklaren, althans hun deze als zijnde ongegrond en onbewezen te ontzeggen, met bevestiging van het vonnis in kort geding van de voorzieningenrechter van Rechtbank Noord-Holland, d.d. 20 september 2013 (met zaaknummer / rolnummer C/15/205996 / KG ZA 13-430), voor zover het betreft de afwijzing van het gevorderde onder D en E in het petitum van de inleidende dagvaarding in eerste aanleg en voor het overige het vonnis van 20 september 2013 te vernietigen en opnieuw rechtdoende alle toegewezen vorderingen van principaal appellanten alsnog af te wijzen;

alles met veroordeling van principaal appellanten in de kosten van beide instanties.

Advocaat,

M.J.R. Roethoef

Rb. Amsterdam, 13 juli 2006, LJN: AY4847, ro. 3.1.

Tekst & Commentaar, Burgerlijke Rechtsvordering, commentaar op artikel 585 Rv, aant. 1.a en 1.b.

Asser/Hartkamp & Sieburgh 6-II 2013, nr. 356.

Beekhoven van den Boezem, M.B., Groene Serie Burgerlijke Rechtsvordering, artikel 611a Rv, aant. 6.

Hoge Raad, 19 mei 1989, NJ 1989, 587, ro. 3.2.

Hoge Raad, 14 maart 2013, LJN: AF2833, ro. 3.4.

Rb. Noord-Nederland, 17 april 2013, LJN: BZ7865, ro. 3.1 en 3.3.

Rb. Zwolle-Lelystad, 22 april 2009, LJN: BJ1994, ro. 2.2 – 2.5.

HR 15 mei 2009, NJ 2009, 372, r.o. 3.4.3.

